"താരാട്ട്" 2073

ഇടറിയ ഒരുകൂട്ടം കാട്ടുപ്പക്ഷികൾ പതിയെ മുകളിലേക്കുയർന്ന് മേഘങ്ങളിൽ അലിഞ്ഞില്ലാതായി. മേഘങ്ങൾ അവരുടെ കറുത്ത മേലാപ്പ് അഴിച്ചുമാറ്റി. ആ മുഖങ്ങളിൽ പുഞ്ചിരിയുടെ നിഴൽപ്പാടുകൾ പരന്നു.

എന്താണിവിടെ?

ആശങ്കയും ആകാംക്ഷയും കൂടിച്ചേർന്ന ഒരുതരം ഭാവം അവരുടെ ശോഷിച്ച കണ്ണുകളിലൂടെ പതിയെ ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങി. തേഞ്ഞുതേഞ്ഞില്ലാതായ കാൽമുട്ടുകളിൽ കൈയൂന്നി വാതിൽക്കൽ വന്ന് മയക്കം വിട്ടുമാറാത്ത ആ കണ്ണുകൾ സാവധാനത്തിൽ വിടർത്തിവച്ചു. മുറിയിൽ നിന്നിറങ്ങിയതായിരുന്നു എന്ന സത്യം ആ വൃദ്ധ മസ്തിഷ്കം അപ്പോഴാണ് തിരിച്ചറിഞ്ഞത്.

മുറ്റത്തെ മാവിൻ ചുവട്ടിലായി ഒരാൾക്കൂട്ടം തന്നെ. ശാന്തയും ശേഖരനും വസന്തയുമെല്ലാം നിരത്തിവച്ച ~~[illegible]~~ വെളുത്ത കസേരകളിൽ അഭയം തേടിയിട്ടുണ്ട്. അവർക്കു നടുവിലായി സുന്ദരനായ ഒരു യുവാവും. അയാൾ എല്ലാവരോടും എന്തൊക്കെയോ സംസാരിക്കുകയും ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ആദ്യമായാണ് എല്ലാവരും ഒന്നു ചിരിച്ചു കാണുന്നത്. ഇരുണ്ട മുറികളിൽ തളയ്ക്കപ്പെട്ട ആ വാർദ്ധക്യങ്ങൾക്ക് ഇരുട്ടായിരുന്നു എന്നും കൂട്ട്.

ദു:ഖങ്ങൾ കൂടുകൂട്ടിയ ആ മനസ്സുകളിൽ സന്തോഷത്തിന്റെ ~~[illegible]~~ പൊൻതിരി തെളിയിച്ച ആ മാന്ത്രികനെ തെല്ലൊരു അത്ഭുതത്തോടെ അവർ മിഴിച്ചു നോക്കി.

"ഇനി നിങ്ങൾ, നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിലെ അനുഭവങ്ങൾ ഞങ്ങളുമായി പങ്കുവയ്ക്കുക" യുവാവിന്റെ ഗാംഭീര്യം തുളുമ്പി നിന്ന ശബ്ദത്തെ ഉച്ചഭാഷിണികൾ പ്രതിധ്വനിപ്പിച്ചു. മടക്കിയൊതുക്കി വച്ച താളുകൾ അവർ അവസാന ശക്തി സംഭരിച്ച് അവർ ചികഞ്ഞു തന്നെ എടുത്തു വച്ചു. മേഘങ്ങൾ വീണ്ടും വെയിലേറ്റു തിളങ്ങി. പുഞ്ചിരിയുടെ നിഴൽപ്പാടുകൾ പതിയെ അണഞ്ഞില്ലാതായി.

മനഃപൂർവമാണ് താനങ്ങോട്ടു പോകാത്തത്. കാരണം കരഞ്ഞു തീർക്കാൻ ഇനി

ഊണ്ണുന്നവര്‍ കുട്ടികള്‍ അവശേഷിക്കുന്നില്ല. ആകെയുള്ളത് പേടിവന്ന വിറമുറിച്ച് തുന്നിക്കൂട്ടിവച്ച ഒരു തകര്‍ന്ന ഹൃദയം മാത്രം.

ആരും ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. തലകുനിച്ചിരുന്നു. ഒടുവില്‍ ആ യുവാവിന്റെ പ്രേരണയില്‍ ആ മനുഷ്യര്‍ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ പുസ്തകത്താളുകള്‍ പൊടിതട്ടിയെടുത്തു. എല്ലാവര്‍ക്കും പറയാനുള്ളത് ഒന്നുതന്നെ. ഒരേ കഥകള്‍ എല്ലാവരെയും മുഷിപ്പിച്ചേക്കാം. എന്നാലത് അന്നും ഇന്നും എന്നും ~~[illegible]~~ ആവര്‍ത്തിച്ചാവര്‍ത്തി കേള്‍ക്കാവുന്ന പച്ചയായ യാഥാര്‍ത്ഥ്യങ്ങളിലേക്കാണ് വിരല്‍ ചൂണ്ടുന്നത്. ഒടുക്കം വാതില്‍ക്കല്‍ നിന്നിരുന്ന ആ വൃദ്ധയുടെ നേര്‍ക്ക് യുവാവിന്റെ ചൂണ്ടുവിരല്‍ ഉയര്‍ന്നു.

"മുത്തശ്ശീ... മടിക്കാതെ ഇങ്ങോട്ടു വരൂ."

ഇടറുന്ന കാല്‍ച്ചുവടുകളുമായി അവര്‍ ~~[illegible]~~ ആ ആള്‍ക്കൂട്ടത്തിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നടുത്തു.

"മുത്തശ്ശീ...."

വീണ്ടും ഉയര്‍ന്നു വന്ന ആ 'വാക്ക്'!...

"മുത്തശ്ശീ... മുത്തശ്ശിയുടെ അനുഭവങ്ങള്‍ പങ്കുവയ്ക്കൂ.."

ശോഷിച്ച ആ കൈകള്‍ താങ്ങിയെടുത്ത് ആ യുവാവ് മുത്തശ്ശിയെ സാവധാനത്തില്‍ കസേരയില്‍ ഇരുത്തിച്ചു.

"മകനെ, എല്ലാം എന്റെ തെറ്റ്, ഞാനാണ് കുറ്റക്കാരി. എല്ലാം ഞാനവനെ പഠിപ്പിച്ചു. ആറ്റുനോറ്റുണ്ടായ അവനെ തലയിലും താഴത്തും വയ്ക്കാതെ വളര്‍ത്തി. എന്നാല്‍ വര്‍ണ്ണത്തിളക്കത്തിന്റെ ലോകത്തില്‍ വന്ന വഴി മറക്കരുതെന്ന് ഞാനവനെ പഠിപ്പിച്ചില്ല... എന്റെ തെറ്റ്. എല്ലാം എന്റെ തെറ്റ്...."

അവര്‍ സ്വയം പഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോഴും അമ്മമാര്‍ അങ്ങനെയാണ് എന്തുവന്നാലും. അവര്‍ സ്വന്തം മക്കളെ കുറ്റപ്പെടുത്തില്ല.

"മുത്തശ്ശീ.... വിഷമിക്കാതെ... ഇനിയൊരുപകാരം ചെയ്തു തരാമോ?"

യുവാവിന്റെ ~~[illegible]~~ വാക്കുകള്‍ ആ വൃദ്ധയെ ചൊടിപ്പിച്ചു. ഇന്ന്... നാളെ.... എണ്ണിയെണ്ണി ദൈവത്തിന്റെ വിളിക്ക് കാതോര്‍ത്തിരിക്കുന്ന ഈ വൃദ്ധ എന്തു ചെയ്യാനാണ്.

"എന്താണ് മകനെ? പറയൂ."

"മുത്തശ്ശിയുടെ ഏറ്റവും വലിയ അനുഗ്രഹം എന്നോടു പറയൂ . . ."

"എനിക്കെന്തനുഗ്രഹമാണ്? അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ കൂട്ടുകെട്ടഴിഞ്ഞിട്ട് വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു...."

"എങ്കിലും...."

"എനിക്കെന്റെ പൊന്നുമോനെ ഒന്നു കാണണം. ... അതുമാത്രം മതി .... അതുമാത്രം . . ."

ചുളിഞ്ഞ ചുണ്ടുകളിലൂടെ ഒരു നിർമ്മലമായ ഒരുതി...

"എന്തിന് വരൂ ..."

"എവിടെയാണ്....?"

അവർക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. യുവാവ് എന്താണ് പറയുന്നതെന്നൊന്നും.... ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല...

"വരുന്നേ. "

അയാൾ ആ പടുവൃദ്ധയെ ആലിംഗനം ചെയ്തുകൊണ്ട് തന്റെ മാറിനുനേർക്ക് നീക്കി. എല്ലാവരും എല്ലാം അറിഞ്ഞിരുന്നു. ~~[illegible]~~ 'തണൽ' എന്ന ആ മന്ദിരത്തിലെ സകല അന്തേവാസികളും എഴുന്നേറ്റു നിന്നു പതിയെ കൈകൾ കൊട്ടി.... തങ്ങൾക്കില്ലാതെ പോയ ആ സൗഭാഗ്യം അവർക്കെങ്കിലും ലഭിച്ചല്ലോ, എന്ന നിർവൃതിയോടെ അവർ പുഞ്ചിരിച്ചു.

എന്താണെന്നും ഏതാണെന്നും പാവം വൃദ്ധമനസ്സിന് തിരിച്ചറിയാനായില്ല എങ്കിലും അവർ തളർന്ന വാക്കുകൾ സംഭരിച്ചുകൊണ്ട് യുവാവിനോടു ചോദിച്ചു.

"നീ ആരാണ്, മകനേ?"

"സംശയിക്കേണ്ട മുത്തശ്ശീ ഞാൻ മുത്തശ്ശിയുടെ പൊന്നുമോൻ തന്നെയാണ്. മാസങ്ങൾ നീണ്ട എന്റെ അന്വേഷണത്തിനൊടുവിൽ മുത്തശ്ശിയെ തിരിച്ചു കിട്ടി. അച്ഛനും അമ്മയും വീട്ടിലുണ്ട്. ഇപ്പോഴാണവർ മുത്തശ്ശിയുടെ വില മനസ്സിലാക്കുന്നത്... മുത്തശ്ശിയെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ എന്നെ ഏൽപ്പിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു..."

വൃദ്ധയുടെ മനസ്സിൽ ഒരു തേങ്ങൽ കുരുങ്ങി പിടഞ്ഞു.

"മോനേ.... അവർക്ക് സുഖമല്ലേ...?"

ഇടറി ഇടറി വന്ന വാക്കുകളാൽ മുത്തശ്ശി പൊന്നുമോനെ ~~[illegible]~~ മുഖത്തെ ആശ്ലേഷിച്ചു,

അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ പരസ്പരം സ്പർശിച്ചു. ഹൃദയമിടിപ്പുകൾ പരസ്പരം സന്തോഷം കൈമാറി. മുത്തശ്ശിയുടെ മാറിൽ തലചായ്ച്ചു കിടന്നു... മുത്തശ്ശിയുടെ ഹൃദയത്തുടിപ്പുകൾ അവന് താരാട്ടായി.. പതിയെ പതിയെ ആ താരാട്ട്... മുറിഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു... ഒടുവിൽ അത് ഒട്ടും കേൾക്കാതെയായി ..മുത്തശ്ശിയുടെ കണ്ണുകളിൽ തെളിഞ്ഞിരുന്ന കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ ബാഷ്പമായി ആകാശങ്ങളെവിടെയോ പോയ് മറഞ്ഞു......